

Bijbels perspectief

Kind of zoon? Of: kind én zoon?

studie over:

**van kindschap naar zoonschap
en
rechten en plichten van het zoonschap**

Introductie

In deze studie wordt stilgestaan bij een onderwerp waarvoor (nog) maar weinig belangstelling schijnt te zijn - het is een bijna vergeten, in elk geval een sterk ondergewaardeerd onderwerp: het thema van het kindschap en het zoonschap.

Ook binnen de zondagse verkondiging komt het onderscheid tussen 'kind' en 'zoon' amper aan bod, ja, worden de begrippen soms zelfs als gelijkwaardig gepresenteerd.

Toch gaat het hier om een onderwerp dat binnen het Woord van God een uiterst belangrijke en zelfs *geloofbepalende* plaats inneemt. Het mag/moet een uitzonderlijke misser worden genoemd dat de hertalers van de aloude Staten Vertaling de foutieve vertaling daarin van (ondermeer) **Romeinen 8:23** niet hebben herzien en opnieuw het Griekse begrip 'huios/huioi', dat 'zoon/zonen' betekent, met 'kind' hebben vertaald en dat, terwijl het Grieks voor 'kind/kinderen' uitdrukkelijk het begrip 'tekno/tekna' gebruikt*). Beide begrippen, 'kind' en 'zoon', worden binnen de grondtekst van het Nieuwe Testament toch heus niet afwisselend gebruikt om reden van 'de broodnodige variatie'.

Met deze foutieve vertaling wordt een belangrijk aspect van de evangelieboodschap gemist en het gelijk gesuggereerd van een verkondiging waarin de beide begrippen als gelijkwaardig worden gehanteerd. Natuurlijk kan een 'kind' een 'zoon' zijn, maar het begrip 'kind' duidt, ook binnen Gods Woord, duidelijk op een ander geestelijk niveau dan 'zoon'. Bij 'zoon' komt het (geestelijk) 'volwassen worden' nadrukkelijk in beeld (denk aan het verschil tussen 'vleselijk' en 'geestelijk' binnen Gods Woord. De Griekse grondtekst gebruikt daarom beide begrippen, zoals zal blijken, 'opzettelijk' onderscheiden. Het in geestelijke zin blijven steken op het niveau van 'kindschap' heeft grote gevolgen. Het kan je een deel van het waartoe je verlost bent (en dat je als 'kind' al wordt voorgehouden), doen missen - namelijk de erfenis. Het blijkt vooral de ingesleten 'kortzichtigheid' ten aanzien van de betekenis van 'behoud' te zijn, die tot het niet herkennen en erkennen leidt van het bewuste onderscheiden gebruik in de grondtekst van 'kind' en 'zoon', met alle consequenties van dien. Een van de aanwijsbare gevolgen daarvan is, het gebrek aan geestelijke groei en een daarmee veelal gelijke tred houdende geestelijke onverschilligheid. Tegelijk ligt hier de mogelijke

oorzaak van de 'arrivémentaliteit' binnen breed christelijke kring en de, met name binnen evangelische kring, algemeen geaccepteerde visie van 'eens behouden, altijd behouden'. De laatste visie blijkt binnen het kader van het zoonschap allerminst Bijbels te onderbouwen. Ook de idee dat elk wedergeboren maranatha-christen per definitie zal worden opgenomen bij de wederkomst van Christus komt naar alle waarschijnlijkheid voort uit een gebrek aan inzicht rond het 'kindschap' en 'zoonschap'. Het deel hebben aan de opname van de gemeente van Christus wordt veelal als een onvervreemdbaar recht beschouwd en het spreken over risico's op dit punt wordt, zonder schriftbewijs!, als on-Bijbels van de hand gewezen. Daarnaast blijkt dat er bij velen geen enkele notie bestaat ten aanzien van het verschil tussen 'het verlost zijn' en 'het beërven' - 'het deel hebben aan de erfenis'.

*) Opmerkelijk is dat de 'oude' Statenvertaling bij **vers 15** in haar kanttekeningen als commentaar heeft gegeven dat het Grieks spreekt van 'stelling tot **zonen**' (zie ook **Gal. 4 : 5**). Als verklaring voor de keuze van de Statenvertaling voor 'kind/kinderen' wordt soms wel aangegeven dat in 'kind/kinderen' ook vrouwen meegerekend worden (zo bijvoorbeeld Aad van Kranenburg docent godsdienst en klassieke talen aan de Pieter Zandscholengemeenschap in Kampen). Ook de Nieuwe Bijbelvertaling begaat (op meerdere plaatsen) dezelfde fout om 'kind' te vertalen waar in de grondtekst 'zoon' staat.

Een opmerkelijk Bijbelgedeelte

Filippenzen 3:2-16

De ware gerechtigheid

2 Let op de honden, let op de slechte arbeiders, let op de versnijdenis! 3 Want wij zijn de besnijdenis, die door de Geest Gods Hem dienen, die in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen. 4 Ofschoon ik voor mij wel reden zou hebben om ook op vlees vertrouwen te stellen. Indien een ander meent op vlees te kunnen vertrouwen, ik nog meer: 5 besneden ten achtsten dage, uit het volk Israël, van de stam Benjamin, 6 een Hebreëer uit de Hebreëen, naar de wet een Farizeeër, naar mijn ijver een vervolger van de gemeente, naar de gerechtigheid der wet onberispelijk. 7 Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus' wil schade geacht. 8 Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen, 9 en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid, uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof. 10 (Dit alles) om Hem te kennen en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, 11 zou mogen komen tot de opstanding uit de doden. 12 Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben. 13 Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, 14 maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus. 15 Laten wij dan allen, die volmaakt zijn, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren; 16 maar hetgeen wij bereikt hebben, in dat spoor dan ook verder!

Enkele **vragen** vooraf:

1. Wie is er in dit gedeelte aan het woord?

2. Wat houdt 'het doel in' waarnaar de schrijver zich uitstrekt (vers 14)?
3. Welke rol speelt 'verlossing' hierbij (vers 12)?
4. Wat is het doel waarnaar hij streeft waard (vers 7 en 8)?
5. Raakt de schrijver het aspect van de wederkomst (licht het antwoord toe)?
6. Is de schrijver zeker van het behalen van hetgeen waarnaar hij jaagt?
7. In hoeverre is het onderwerp voor hem 'levensbepalend'?
8. Zegt hij in dit verband ook iets aan het adres van de lezer(s)?

Wanneer we kijken naar wat Paulus hier in **vers 12** zegt: *Niet, dat ik het reeds verkregen zou hebben...maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht*, dan is er bij hem op het moment dat hij deze woorden schrijft absoluut geen spake van zekerheid ten aanzien van het uitkomen bij het doel (let op de woordkeuze van *reeds* en *mocht*). Het bereiken van dat doel hangt blijkbaar 'ergens' van af (lees voor wat dat aangaat **vers 10** en let daarbij met name op het slot van dat vers! Let ook in dit verband eens het gebruik van 'gezind zijn' in **vers 15** en dat in relatie tot onze houding/de houding van de lezer(s)).

Het doel op zich waarnaar hij jaagt, gaat duidelijk verder dan de zekerheid van 'behoud', in de zin van: het 'verlost zijn'. Het gaat bij en in het na te jagen doel om: *de prijs*, en deze wordt door Paulus welbewust en veelzeggend omschreven als een prijs die te maken heeft met roeping - *de prijs der roeping Gods*, terwijl ze 'boven' is gesitueerd en wel '*in* Christus Jezus' en in Hem '*van boven*' is te verwachten. Kijkend naar wat hij schrijft in **vers 11**, moet geconcludeerd worden dat het alles te maken heeft met het moment van de wederkomst. Immers hij spreekt (zeker in de grondtekst) op een bijzondere wijze over (letterlijk vertaald): 'de uit opstanding tussen de doden uit', een moment dat te situeren is bij de wederkomst van Christus (zie bijvoorbeeld ook **1 Thess. 4:13-18**). Ook in dit **vers 11** klinkt op het moment van schrijven allerminst een stellige zekerheid door: *zou mogen komen tot...*

Stoten we hier niet op een wonderlijke zaak? Immers:

De schrijver, Paulus is 'dramatisch' bekeerd.

De schrijver, Paulus is gedoopt.

De schrijver, Paulus heeft de vervulling in/met de Heilige Geest meegemaakt.

De schrijver Paulus is, klassiek gesproken, gered voor tijd en eeuwigheid.

Lezen we nu eens wat hij schrijft in **Romeinen 8:38 en 39**

Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.

Deze verzen ademen wel degelijk *z e k e r h e i d*, de zekerheid van het geloof. Is het in het licht daarvan ten aanzien van **Filippenzen 3:2-16** niet gerechtvaardigd je af te vragen wat hier met Paulus aan de hand is? Is hij van 'verzekerd' terechtgekomen in een geloofsgemeenschap die zich kenmerkt met de verzuchting: *och, mocht het eens staan te gebeuren?* Geeft hij grond aan degenen die bij hoog en bij laag benadrukken dat geloofszekerheid slechts aan een enkeling is voorbehouden en zich daarbij bijna gretig verschuilen achter en beroepen op het 'ik ellendig mens' en die bewering onderstrepen die zegt 'je bent en blijft een zondaar'?

Kijken we vanuit het gegeven van het doel - onder de noemer van de wederkomst - eens naar het volgende tekstvers: Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme (**Openb. 3:11**).

Voor daarover iets te zeggen een paar **vragen**:

1. Is het op basis van **Openbaring 1:1** terecht om te spreken over 'openbaringen' of 'de openbaring van Johannes'?
2. Aan hoeveel gemeenten wordt Johannes de opdracht gegeven deze openbaring of 'de woorden van de profetie' doorgegeven?
3. Onder welke noemer de woorden der profetie in **Openbaring 1:20** samengevat?
4. Welke gemeente komt er 'het best van af'?
5. Hoe is de oproep in **Openbaring 3:11** te kenmerken? Belofte, bemoediging of aanmoediging - licht het antwoord toe.

Wanneer de verheerlijkte Christus - 'de Heilige, de Waarachtige, die de sleutel Davids heeft' - zegt: Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme (**Openb. 3:11**), dan blijkt zélf s een gemeente als die van Filadelfia een **risico** te lopen. En wel niets minder dan het risico van het missen van de kroon. De woorden in dit deel van de openbaring zijn daarom een *aanmoediging* en dat in *waarschuwend*e zin. Het deel hebben aan de kroon is allerm minst een vanzelfsprekendheid te noemen. En dat zelfs niet voor de gemeente die naar ons idee in de staalkaart van de zeven (die samen het totaalbeeld van de gemeente van Christus blijken weer te geven) als de 'beste' uit de bus komt.

De woorden van Paulus in **Filippenzen 3:2-16** zijn inhoudelijk te plaatsen onder wat de verheerlijkte Christus - welke Paulus heeft ontmoet op de weg naar Damascus en van wie óók hij een openbaring met betrekking tot 'het geheimenis' ontvangen heeft - in **Openbaring 3:11** doorgeeft.

Paulus was verzekerd van zijn redding - verlossing - zoals ondermeer blijkt uit **Romeinen 8:38 en 39**. De Bijbel getuigt immers nadrukkelijk dat '...allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn (**Joh. 1:12 en 13** - vergelijk de woorden van Jezus zelf: *Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien Joh.3:3*). Paulus zelf getuigt: Immers het schriftwoord zegt: Al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers, één en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen; want: al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden (**Rom. 10:11-13**). Kortom hij wist zich een kind van God, hij was verlost, wedergeboren.

Verlost. p u n t of verlost tot/wedergeboren tot...

Het is een zorgwekkend gegeven dat het merendeel van wie zich rekent tot de gemeente van Jezus Christus, in tegenstelling tot Paulus en wat Gods Woord leert, achter verlost - wedergeboren - een punt *leeft*.

Hoewel, er zijn velen onder hen die zich tot de gemeente van Christus rekenen, die na verlossing/wedergeboorte met nadruk, als noodzakelijk te volgen op die verlossing, wijzen op de (volwassen)doop en daarvan veelal zelfs een dusdanig punt maken, dat het lijkt alsof het wel of niet gered zijn mede daarvan afhankelijk is. Vervolgens zijn er die christenen die naast de genoemde waterdoop ook nog de Geestesdoop als absoluut noodzakelijk benadrukken. Deze beide laatste groepen christenen zijn meestentijds onderbouwd vertrouwd met de boodschap van de wederkomst. Ondanks dat laatste, blijkt toch dat er weinig of geen oog is - dit wil zeggen een serieus besef dat zich praktisch vertaald in het alledaagse leven - voor het Bijbelse gegeven, direct aan de wederkomstgedachte verbonden, van het 'verlost zijn

tot/wedergeboren tot' en wat dat praktisch inhoudt. Lees **1 Petrus 1:3-5** dat zegt:

Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

Een paar **vragen** hierbij:

1. Waarin ligt voor Petrus de grond tot het loven van God?
2. Welke namen geeft Petrus aan Gods Zoon?
3. Kent u de verschillende betekenissen van deze drie namen?
4. Waartoe mogen wij verlost, wedergeboren heten?
5. Waarom spreekt Petrus over 'levende hoop' - wat bedoelt hij daarmee?
6. Waar is de reden voor de hoop 'weggelegd' - in hoeverre raakt dit **Romeinen 8:14**?
7. Wat wordt er bedoeld met 'erfenis' en waar raakt dit **Openbaring 3:11**?
8. Wat wordt er bedoeld met 'door het geloof tot zaligheid' en welke rol speelt daarbij de Heilige Geest als kracht van God?

Petrus laat in dit gedeelte duidelijk zien dat de zaligheid, de redding/verlossing, verder gaat dan het zich bewust zijn van - en het op basis van berouwvolle overgave ontvangen van - vergeving van zonden. De komst van de Zoon van God in deze wereld bedoelde heil in een bredere zin dan alleen verlossing van zonde, ofwel verlost/wedergeboren PUNT. Jezus kwam als Redder, Verlosser, maar in ondermeer de woorden van de engel Gabriël maakte God al duidelijk dat het uiteindelijk gaat om de Christus, de Koning. Jezus kwam om de mens te verlossen (wedergeboren te doen worden) *tot* het uiteindelijke doel van de Drie-enig God: de mens bestemd voor Christus, de gemeente als bruid voor de Bruidegom, als Hem en met Hem bestemd voor de troon. God de Vader zag het kruis voor zijn Zoon als doorgang tot het uiteindelijke doel: En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. **Daarom** heeft God Hem ook uitermate **verhoogd** en Hem de naam boven alle naam geschonken, opdat... (**Filip. 2:8 en 9**). Jezus nam om dezelfde reden het kruis op zich: ...die, om **de vreugde, welke vóór Hem lag**, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods (**Hebr. 12:2**). Leg zijn komst en uitgang in deze wereld vervolgens eens naast wat Jesaja schrijft in **Jesaja 53** en let voor wat zijn kruisdood aangaat vooral op **vers 12** dat ook begint met *daarom*.

Ons verlost tot/wedergeboren tot... in perspectief van het voorgaande

Lezen we **1 Johannes 3:1 en 2**

Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook). Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

We zagen dat wie Jezus Christus heeft aangenomen **kind** van Hem wordt en mag heten (zie **Joh. 1:12 en 13**). Paulus zegt in **Romeinen 8:16** dat de Heilige Geest dit in ons (met onze geest) getuigt: Die Geest getuigt met onze geest, dat wij **kinderen** Gods zijn. Let wel, Gods Geest getuigt met onze geest. (Hoe belangrijk dat gegeven is, blijkt voor

een ieder die weet hoe nadrukkelijk de Bijbel de mens ziet als driedeling. Een onderwerp dat ondermeer aan de orde komt in de bijbelstudie over 'De ware zin van ons zijn'.) Elk **kind** is in principe bedoeld erfgenaam te worden en wordt om die reden als zodanig benoemd: Zijn wij nu **kinderen**, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking (**Rom. 8:17**). Het dankzij wedergeboorte worden tot een kind van God geeft (dankzij genade) 'recht' op beërven. Paulus gaat er van uit dat de 'logische' gang van zaken is: het kind wordt tot erfgenaam. Toch is dit beërven, dit 'recht, desalniettemin voorwaardelijk. Het erfgenaam worden, vraagt er namelijk om dat het kind een **zoon** wordt, dit is *geestelijk volwassen* wordt. Dat is 'de roeping van God' voor elk kind en die roeping wil doen uitkomen bij 'de prijs'.

Ook dit zoonschap wordt van God uit 'verleent', zoals gezegd het is 'genade'. De Bijbel spreekt in **Romeinen 8:15** over het 'aannemen tot **zonen**', het 'stellen tot zonen' (zie ook **2 Cor. 6:18**). Het blijkt dat Gods Geest daarbij een allesbepalende rol speelt: Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods (**Rom. 8:14**). Wat dit 'leiden' concreet inhoudt, wordt duidelijk in het vers daaraan voorafgaande: indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zult gij leven (**Rom. 8:13**). Dit brengt bij wat Petrus bedoelt met 'in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid' (**1 Petr. 1:5**) en bij wat Paulus bedoelt als hij spreekt over het 'aan zijn dood gelijkvormig wordende' (**Filip. 3:10**). Kortom: is het **kind** van God bereid in de kracht van de Geest de kruisweg te gaan - mee te sterven, bereid tot het doden van het vlees, per keer te kiezen voor het niet meer mijn IK maar Christus, ofwel: ben ik als **kind** van God bereid de weg van de graankorel te gaan, dat is de *koninklijke weg* (een weg die ook **lijden** kent). Die weg duurt/is een levenlang, het is een sterven per dag - hier stoten we op wat van ouds omschreven wordt met 'dagelijkse bekering'. De weg naar de erfenis, Gods Rijk, is gemarkeerd door het kruis. Zijn wij slaven van het vlees (**Rom. 8:12**) en hebben we een geest van slavernij (**Rom. 8:15**)? Zijn dienstbaar aan de duivel, de wereld en het ik, of leven we als erfgenamen - zijn wij, om het met Paulus in Galaten te zeggen, mondig of onmondig:

Ik bedoel dit: zolang de erfgenaam onmondig is, verschilt hij in niets van een slaaf, al is hij ook eigenaar van alles; maar hij staat onder voogdij en toezicht tot op het tijdstip, dat door zijn vader tevoren bepaald was. Zo bleven ook wij, zolang wij onmondig waren, onderworpen aan de wereldgeesten. Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, om hen, die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen. En, dat gij zonen zijt – God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader. Gij zijt dus niet meer slaaf, doch zoon; indien gij zoon zijt, dan zijt gij ook erfgenaam door God. **Galaten 4:1-7**.

Let in dit gedeelte van Galaten eens op de gebruikte terminologie: 'onmondig'. Is dat niet een begrip dat past bij 'kind'? Het niet gaan van de weg van dagelijks meesterven is een bedroeven van Gods Geest. Let eens op wat Paulus, sprekend over *de nieuwe levenswandel* in **Efeze 4:17-32**, zegt en hoe hij daar uitdrukkelijk spreekt over 'bedroeven van Gods Geest' in **vers 30**: En bedroeft de heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing. Dit laat zien dat het vervuld zijn met Gods Geest een absolute noodzaak is. (Let in deze eens op de gelijkenis van de vijf wijze en dwaze maagden (**Matt. 25:1-13**) - het verschil

tussen hen werd uitgemaakt door olie in niet alleen de lamp, maar juist in de kruik! Het 'wandelen' waarvan Paulus spreekt in **Efeze 4** wordt gekenmerkt door een 'waken'. Is 'waken' niet feitelijk datgene waartoe de verheerlijkte Jezus opriep toen Hij aanmoedigde om 'vast te houden wat gij hebt' **Openb. 3:11!**) We zien dat verlossing verder reikt dan wedergeboorte in het spreken door Paulus in dit gedeelte van Efeze over de 'dag der verlossing' - de verlossing is/wordt pas compleet op het moment van Jezus wederkomst.

Vervolgens gebruikt Paulus in **Galaten 4** het begrip 'slaaf' dat past bij zonde en het oude leven - leg dit begrip eens naast **Romeinen 8:15** waar hij zegt dat wij niet ontvangen hebben 'een geest van *slavernij*', die geest blijkt de tegenpool van Gods Geest in dit gedeelte. Tot slot zien we Paulus het beërven nadrukkelijk koppelen aan het 'zoon zijn' daarbij duidelijk doelend op geestelijke volwassenheid die zich uit door het volgen van de kruisweg. De zoon erft met de Zoon (is dus, zoals Paulus zegt, *medeërfgenaam* - **Rom. 8:17**), want Jezus is dé erfgenaam zoals de schrijver van de Hebreeënbriev laat weten (**Hebr. 1:2** en zie ook **Matt. 21:38**).

De inhoud van de erfenis

Jezus is de 'erfgenaar van alle dingen' (**Hebr. 1:2**) en Hij zit '...aan de rechterhand van de majesteit in den hoge, zóveel machtiger geworden dan de engelen, als Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ontvangen heeft (**Hebr. 1:3 en 4**). Leggen we dit alles naast **Jesaja 53:12**. Hij blijkt de Koning. Waarvan zal een kind dat aangenomen wordt tot zoon ('aanneming tot zonen') erfgenaam van zijn? Jacobus zegt: Hoort, mijn geliefde broeders! Heeft God niet de armen naar de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben (**Jac. 2:5**)? Hoe stemt Jacobus hier overeen met de woorden van Jezus zelf als Hij zegt: Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af (**Matt. 25:34**). Het kind blijkt bestemd voor de troon, mits het mondig blijkt. En daarop wacht in feite zegt Paulus de schepping: Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods (**Rom. 8:19**). Het kind mag als aangenomen zoon weten dat het bestemd is tot gelijkvormigheid aan het beeld van de Zoon die de eerstgeborene is onder vele broeders (**Rom. 8:29**). Dit raakt het woord van Johannes wanneer hij zegt: Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij **kinderen** Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook). Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is (**1 Joh. 3:3**). Let in deze woorden op de zekerheid van het **kindschap**: en wij zijn het ook. Wanneer hij vervolgens zegt dat het nog niet geopenbaard is wat wij zijn zullen, dan sluit hij daarmee aan bij de woorden van Paulus in **Filippenzen 3:11 en 12** - hij raakt dezelfde onzekerheid.

Van risico naar zekerheid

Wanneer Paulus aangeeft dat hij jaagt naar de prijs van de roeping van God - de erfenis, impliceert dit dat het een haalbare zaak is. Het is geen hazewindhondenrennen waarbij het doel onbereikbaar blijft. De schrijver van de Hebreeënbriev spreekt, in dit geheel

passend, over het lopen van de wedloop en dat op een opmerkelijke wijze: Daarom dan, laten ook wij, nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben, afleggen alle last en de zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt. Laat ons oog daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods (**Hebr. 12:1 en 2**). De prijs is te winnen, en... kijkend op Jezus alleen al helemaal, immers God de Vader ziet ons hart in Hem aan. Paulus spreekt over het bewerken van je behoudenis met vreze en beven (**Filip. 2:12**) - ook het op die wijze spreken over behoudenis laat zien dat het gaat om verlost/wedergeboren worden *tot*. Van kindschap naar zoonschap.

Paulus kon aan het einde van zijn leven zeggen: Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad (**2 Tim. 4:7 en 8**). Er was naast zekerheid over het verlost zijn nu bij hem ook zekerheid over het halen van het doel: 'de krans der rechtvaardigheid'= 'de kroon'. Let op dat hij hier zegt dat deze zekerheid niet alleen hem geldt, maar ieder die de verschijning van Jezus Christus liefheeft. Maar tot dat moment wordt het recht gekenmerkt door risico: houd ik vast? Heb ik de gezindheid die Paulus beschrijft, de gezindheid van Christus? Zal ik deel hebben aan de opname van de gemeente of de uit opstanding tussen de doden uit? Wel als ik gelijkvormig wordt aan Jezus Christus, en dat betekent het kruis in mijn Ik.

Kun je het doel missen? Wanneer dat niet het geval zou zijn dan zou een oproep van de verheerlijkte Christus zoals opgetekend in **Openb. 3:11** onzinnig zijn en zo ook de oproep van Paulus om je behoudenis te bewerken (dit bewerken van je behoudenis kan ook 'heiliging' genoemd worden). Volwassen worden in geestelijke zin heeft het kind van God dus mee in handen. Ter waarschuwing/aanmaning het volgende Schriftwoord:

Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien. Ziet daarbij toe, dat niemand verachttere van de genade Gods, dat er geen bittere wortel opschiet en verwarring sticht, en daardoor zeer velen zouden besmet worden. Laat niemand een hoereerder zijn, of onverschillig als Esau, die voor één spijze zijn eerstgeboorterecht verkocht. Want gij weet, dat hij later, toen hij (toch) de zegen wilde erven, afgewezen werd, want toen vond hij geen plaats voor berouw, hoewel hij het onder tranen zocht (**Hebr. 12:14-17**).

Verachten van de genade is dus mogelijk. Wanneer we **Hebreeën 6:4** lezen, blijkt dit zelfs te kunnen betekenen dat niet alleen de erfenis, maar ook het behoud te verliezen is. Zeker, niemand kan je uit Gods hand roven (**Johannes 10:29**), maar je kunt blijkbaar wel uit Gods hand weglopen (**2 Tim. 4:10**), zelfs als het gaat om verlost zijn. Esau miste door onverschilligheid de erfenis die samenhang met het eerstgeboorterecht. In het Oude Testament blijkt dit recht uit twee delen te bestaan (Deut. 21:17), een dubbele portie. Nieuwtestamentisch bestaat ze uit 1. het eeuwige leven en 2. het deel hebben aan het koningschap. Deel hebben aan het eeuwige leven hoort zondermeer bij het kindschap, daarvan getuigt Gods Geest met onze geest. Deel hebben aan het koningschap, de kroon hoort bij het zoonschap en daartoe moeten we 'gesteld worden'

en dat is afhankelijk van de bereidheid en het verlangen om Hem gelijk te worden. Jaag ik als kind naar het zoonschap?

Voor vragen of reacties wordt verwezen naar de mogelijkheid tot contact zoals aangegeven op de site.

